

Велимир Петров
Кметски терзания

Кметът Летков не спа добре тази нощ. Имаше труден ден. Заседава три казана джибри време с Експертния съвет и си претовари кондицията. Аеробният му показател скачаше като курса на долара спрямо йената по време на цунами. Сънят му се мятеше от проблем на проблем, а и възглавницата в Дежурната се държеше недружелюбно.

Така и не разбра сънува ли и кой си беше направил тази лоша шега, да размени входните табели – при влизане в селото и от двете посоки, да са зачеркнатите имена. Ще рече – селото свършваше още преди да е започнало. Това вълнува хората чак докато бригадата цигани, отговарящи за региона по краденето на пътните знаци и табели, не успокои духовете.

Появи се друг проблем: при липсата на входните табели, макар и обратни, вече не се знаеше кое е селото и изобщо дали има такова...

Пусна се слух, засега още непроверен, че нямало вече човек, знаещ кое е селото. Наистина, споменаваше се за едно дядо, което уж на млади години поназнайвало нещо, но не беше много сигурно. Общината също беше в пълно неведение. Първо – по навик, второ – по време на изгарянето на архиви по случай земеразделянето, някой се беше поувлякъл. Обещаха от центъра да изпратят група специалисти и следователи-археолози да ръководят разкопки, дано да открият някакви данни около името на селото, но никой не дойде. Центърът упорито твърдеше, че групата е тръгнала своевременно, като си е взела командировъчни, суха храна за три дни, плюс три колежки-стажантки. Навярно поради липса на пътни знаци се е заблудила. В криминалната хроника, споменаха за подобна група, появила се по южното ни Черноморие, да прави разкопки по плажната ивица, засега безрезултатно...

След изтичането на гаранционния срок за ползване на командировъчните, сухата храна и колежките-стажантки, бе отслужена заупокойна панихида и надеждите за откриване името на селото бяха погребани в общ гроб.

Кметът Летков беше оправен човек. Умееше много и разнообразни неща. Също така много полезни, предимно за него. Дори понякога идваше и в кметството; говори се, че имало свидетели за тази му дейност. Ако не за друго, поне да проконтролира Трите грации – поверения му персонал. Обществена тайна беше, че те наистина имаха нужда от такъв, макар и периодичен контрол, в противен случай или кафето ще изпият или не дай си Боже, ще го пресолят...

Бащата на Летков беше Летко, дядо му също /както навярно ще забележи по-наблюдателният читател от фамилното име/, също така и

праядото. Навремето бащата Летков научил от Агитпункта, че капиталистите и долните империалисти живеят на гърба на народа и произвеждат стихийно и безпланово. Налагало им се да горят кафето и житото в локомотивите, да не им падала цената, докато при нас е точно обратното. Не в смисъл, че горим локомотивите в кафето и житото, а в смисъл, че сме планова държава. Поради което сме въвели и Двугодишния план.

Именно през този Двугодишен план било планирано производство на първородното чедо. Бригадирското движение, Национализацията, както и Други мероприятия на народната власт, малко удължили във времето пусковия срок, но още в първите дни на Първата петилетка пръкнало отроче от мъжки пол.

Прогресивният баща го записал не просто – Летко, а модерно и съвременен – Петилетко! Това му име, както и прогресивният произход, водели неудържимо през годините Летков от семинар на семинар, от школа на школа и прочие управленски кръжоци, до поста му на кмет.

Когато задухаха нови ветрове и корекции на ценности, имена и други такива, с цел благозвучие, а и петилетките не се котираха вече, в документациите се появи: Пети-Летко Летков Летков.

Кой знае какви неприятности щеше да си има още кметът Летков с липсата на име на селото, липса повличаща след себе си липси на заплати и прочие кошмари, ако не го беше събудил телефонът. Нищо и никакъв жълт белоградчишки телефон със сапунерков дизайн, а звънеше като автоаларма с три екстри. Някой с гласа на Момата Иринка му донасяше, че по водопровода са пуснали много сладка вода, да не се минава. Водата действително беше много сладка, а и мисълта за Момата Иринка беше също така много сладка. Кошмарът с липсващите входни табели отстъпи в ъгъла на Дежурната, а Момата Иринка се зае добросъвестно да му показва някакъв нов, непознат за него източен танц. Не само източен, а и в съпровод на темену жени дантелки и нищо друго.

След изтеглянето на контингента виетнамски механизатори в родината им, Момата Иринка вече не се разсейваше много и съсредоточи цялото си внимание върху ръководните кадри от селото. В сред тях приоритет имаше, естествено, Кметът.

Летков тъкмо се беше заел да проучва от какъв точно материал са темену жените дантелки и дали са машински или на една кука и телефонът отново го отклони от преките му служебни дейности.

Някой с гласа на Първата грация, която по ирония на съдбата му се падаше и съпруга, предаваше бюлетина за събитията в селото. Бюлетин от тревожен, по-тревожен. Цялото народонаселение, което предвид

възраст, здравословно състояние и прочие фактори беше още в движение, се било захванало да разделя селото на зони. С кофи синя, червена, оранжева и други бои маркирали къщи, дървета, стопански сгради и прочие дадености. Демаркационната линия била бяла, двойно непрекъснатата и който я пресечел, щяло да се бие на месо. Изпитвали затруднения при местенето на къщите и трафопостове – техниката отдавна беше продадена за заплати на разните комисии. Всички леви тротоари се пренасочвали в Източната зона, а десните – съответно в Западната.

Но така или иначе гражданският мир в селото бил запазен. За селския мир нищо не се споменаваше.

Тревожна беше и вестта, че собствената му леля Лалка майсторяла от покривката за деловия президиум чучело, което ще изгорели на площада. Още по-тревожно беше, че чучелото поразително приличало на самия него – кмета Летков.

Лидерът на селото не издържа на напора на събитията и този път действително се събуди. Съвестта му имаше дъх на прокиснали джибри. Изведнъж си спомни името на селото – нямаше страшно, заплати ще има!

Отвън денят напираше с назрелите си проблеми и познат глас:

– Петилетко, леля, ставай да ми позираш за чучелото! Трябва да му нанесе заключителните шрихи, дано да сколасам...

Януари 1997 г.

КРАЙ

© 1997 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11025>]